

Dette ses bedst, hvis man bevæger sig over til ministerens noget besynderlige svar på spørgsmål 14. Ministeren anfører her, at en nabo, der har erhvervet en portret »nok vil afvise at blive sikret ved en vedtægtsændring«. Følgelig mener ministeren ved svar på spørgsmål 14, at »der er tale om et eksempel på, at registreringsafgiften ikke påvirkes af registreringsadfærden«. (Jeg går ud fra, at der skulle have stået »et eksempel på, at registreringsadfærden ikke påvirkes af registreringsafgiften«).

Jamen har ministeren da slet ikke tænkt så langt, at han har spurgt sig, hvad alternativet er?

Jeg har i min korrespondance med ministeren som eksempel anført, at en nabo til en ejerforening omfattende 100 lejligheder, der vil sikre sin portret ved en lysning af en deklaration vedrørende portretten, må betale 140.000 kr. for sådanne lysning. Der er altså 3 muligheder:

Man kan søge at sikre sig ved lysning af vedtægter, der omtaler portretten.

Naboen kan betale 140.000 kr. for at få sin ret lyst (er der ikke truffet anden aftale, påhviler afgiftspligten ham).

Han kan affinde sig med, at hans ret forbliver utinglyst.

Hvis man nu f.eks. forestiller sig, at det for naboen drejer sig om at sikre adgangen til en parkeringsplads, hvis værdi for naboejendommen f.eks. kan sættes til 30.000 kr., er det så sandsynligt, at han vil vælge mulighed 2) og betale de 140.000 kr.?

Det er da muligt, at en af de molboer, der medvirkede til at fordrive den stork, der trampede deres korn ned, ville vælge mulighed 2, men nu ved skatteministeren jo udmærket, at ikke alle danskere er molboer, og for os andre består valget altså mellem mulighed 1) og mulighed 3).

Det ved skatteministeren jo udmærket, og vi må vel konstatere, at hans svar på såvel spørgsmål 5 som spørgsmål 14 er afgivet mod bedre vidende. (Det må man da i det mindste håbe, for alternativet er endnu mindre betryggende).

Nu kan man jo ikke vide nøjagtig, hvor »smertegrænsen går«, d.v.s. hvor stor tinglysningsafgiften skal være, før rettighedshavere undlader at lade deres rettigheder tinglyse, men givet er det, at en fastholdelse af, at lysning af samme ret på flere ejendomme medfører flere afgifter, i en

række tilfælde vil føre til, at rettighedshavere vil undlade at tinglyse deres rettigheder. Dette vil dels føre til provenutab for staten, dels føre til en yderligere belastning af domstolene på grund af de sager, der må forventes at opstå, når eksstinktionsmulighederne forøges.

Jeg lægger en del vægt på spørgsmål 5, fordi de omstændigheder, der retfærdiggør Stempeludvalgets udtalelse om afgiftens manglende indflydelse på registreringsadfærden, ikke foreligger efter ændringen ved L 25. Skatteministerens »enighed« med Stempeludvalget er derfor uinteressant. Stempeludvalget udtaler sig om formuleringen i L 208. Skatteministeren udtaler sig om formuleringen i L 25.

Da skatteministerens udsagn på baggrund af L 25-formuleringen er oplagt urigtig, og da Stempeludvalgets udtalelse på baggrund af L 208-formuleringen er lige så oplagt fornuftig og rimelig, må vi vel konstatere, at Stempeludvalget og skatteministeren ikke har været enige, når skatteministeren påstår, at der ikke er sket nogen realitetsændring ved L 25's vedtagelse.

Spørgsmål 8

Nu er jeg jo ikke statsretsekspert, så jeg må ydmygt erkende, at jeg ikke forstår udsagnet om, at der »under udvalgsbehandlingen blev etableret en administrativ lempelse til § 7«. Kan man virkelig gøre sådan noget, uden at loven indeholder dispensationsadgang eller hjemmel til nærmere regulering? Og gør den det?

I en artikel, jeg skrev i Tidsskrift for Skatteret 1992, s. 310 ff i anledning af, at Landsskatteretten ikke ville rette sig efter vurderingsloven, før Vestre Landsret havde fortalt, at det skulle den, skriver jeg i de afsluttende bemærkninger s. 318 bl.a.:

»Undertiden ser man, at ministerier ikke er særlig omhyggelige ved formuleringen af loven. »Det behøver man jo ikke«, synes man at mene, »man kan jo altid bagefter sende nogle cirkulærer ud til de mennesker, der skal administrere loven, og fortælle, hvordan man vil have det«. Denne yderst beklagelige fremgangsmåde kunne man måske ændre ved en striktere ordfortolkning af loven«.

Vi kan da forhåbentlig slå fast, at administrative myndigheder ikke kan ændre loven – heller ikke gennem uhjemlede »administrative lempelser«, selvom fremgangsmåden selvfølgelig er